

KAUNO ARKIVYSKUPAS METROPOLITAS

2022 m. balandžio 17 d.

Brangūs broliai ir seserys, su Šv. Velykomis!

Džiaugsminga Kristaus Prisikėlimo žinia vėl aplanko mūsų širdis, guosdama mus, šiandienos pasaulio žmones, išvargusius nuo pandemijos, karo žinių ir nusiminimo. Kaip pavasaris ateina šildydamas žemę ir skleisdamas medžių pumpurus, taip ir Velykų įvykis vėl naujai dovanoja mums padrąšinimą pasitikėti mus mylinčio Dievo dovana – amžinuoju gyvenimu, kuris pranoksta šio pasaulio ribas. Kiekvienam iš mūsų Velykos skelbia tiesą apie naują žmogaus būvį.

Tačiau ši žinia gali skambėti netikroviškai, kaip tiesa, neatitinkanti žmogaus patirties ir šiandienos mokslo. Nenuostabu, kad ir Kristaus mokiniai pradžioje nesuprato žinios apie prisikėlimą iš mirties. Nuo tuščio kapo grįžusių moterų liudijimas nekėlė pasitikėjimo Vienuolikai, kaip Evangelija sako: „Tas pranešimas jiems pasirodė esąs tuščios šnekos, ir jie moterimis netikėjo“ (Lk 24, 11). Nusiminimas skambėjo ir Emauso mokinių lūpose, kai jie guodėsi: „O mes tikėjomės, kad jis atpirksias Izraelį“ (Lk 24, 21). Mums gerai pažįstamas ir apaštalo Tomo skeptiškumas, kai jis Viešpatį mačiusiems savo bičiuliams sakė: „Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu jo šono – netikėsiu“ (Jn 20, 25).

Šis nepasitikėjimas Velykų ryto žinia ir toliau vargina žmoniją. Ar būtų įmanomas karas Ukrainoje, jei žmonės iš tiesų rimtai priimtų Kristaus žodžius: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau“ (Jn 15, 12). Ar tikrai žmogus ryžtųsi smurtauti ar net atimti gyvybę kitam žmogui, jei suvoktų, ką Dievas kalba mums per Kristaus kryžiaus kančią ir mirtį? Ar tikrai esame tokie pagarbūs, nešališki ir geranoriški santykiuose su kitais žmonėmis, kad galime ramiai žiūrėti į apaštalo Pauliaus įspėjimą: „Argi nežinote, kad neteisieji nepavaldės Dievo karalystės?“ (1 Kor 6, 9).

Sekmadienio Šv. Mišių liturgijoje tariame *Tikėjimo išpažinimo* žodžius: „Tikiu... kūno iš numirusių prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą.“ Ką gi iš tiesų tikime? Šis mūsų tikėjimas remiasi Kristaus mokinių liudijimu, jų autoritetu, jų pačių gyvenimo pasikeitimu. Štai apaštalas Petras drąsiai kalba klausytojams apie savo mokytoją Kristų, kurį Dievas prikėlė iš numirusiųjų: „Mes esame to liudytojai“ (Apd 3, 15). Taip, jų liudijimas leidžia ir mums įsijausti į šią žmonijos ir pasaulio istoriją keičiantį pasakojimą, kurio pagrindinė žinia yra kvietimas pasitikėti Dievu ir Jo galia dovanoti gyvybę. Šventojo Rašto liudijimuose apie Kristaus prisikėlimą glūdi nuostabi galia. Kaip kitaip būtų galima paaiškinti, kad šie mokiniai,

kurie pradžioje išsigando ir paliko savo Mokytoją kančios dramoje, vėliau patys atiduoda savo gyvybes už tikėjimo liudijimą? Dėl jų drąsaus išpažinimo gimsta pasaulį apimanti bendruomenė, kuri paveikia tautų istoriją, moralę, kultūrą, papročius, meną, architektūrą, pagaliau žmogaus asmens vertės, vyro ir moters lygiavertiškumo, santuokos ir šeimos sampratas. Tikėjimas prisikėlimu padrašina nesuskaičiuojamus vyrų ir moterų būrius sekti Prisikėlusį Kristų atsiliepiant į Jo žodžius: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“ (Mk 16, 15). Viešpaties žodžius, jog „nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (Jn 15, 13), jie įkūnijo savo gyvenimu, pagelbėdami vargšams, steigdami mokyklas, ligonines, dirbtuves, skelbdami Gerąją naujieną iki pasaulio pakraščių ir nepabūgdami net kankinimų ar mirties. Taip suspindi dieviška galia žmoguje, kuris širdimi priima Velykų žinią.

Evangelijos mums aiškiai byloja, kad tik vienybė su Kristumi mums laiduoja prisikėlimą. Tai Jis, Viešpats, susigraudinusiai Mortai dėl savo brolio Lozoriaus mirties tarė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, – nors ir numirtų, bus gyvas“ (Jn 11, 25). Tai Jis drąsino mokinių širdis neišsigąsti ir sekti Juo sakydamas: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Jn 14, 6). Tai Kristus Jo dievystę išpažinusiam nusidėjėliui ant kryžiaus tarė: „Iš tiesų sakau tau: šiandien su manimi būsi rojuje“ (Lk 23, 43). Nėra pasaulyje asmens, kuris ką nors panašaus būtų pasiūlęs – gyvenimą su prasme ir gyvenimą be pabaigos. Velykų žinia, kurią skelbia Bažnyčia, – bendrystė su Kristumi mums dovanoja džiaugsmą ir šiam gyvenimui, ir prisikėlimą amžinybei.

O Prisikėlimo ženklai reiškiasi ir šiame gyvenime. Tai atsivertimas, atsisakymas nuodėmės, tai brolių ir seserų meilė, tai gyvenimas dovanojant save Kristui. Apaštalas Paulius Laiške romiečiams primena: „Taigi krikštu mes esame kartu su juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą“ (Rom 6, 4). Prisikėlimo žinia turi tapti nuolatinio mūsų atsivertimo priežastimi.

Prisikėlimo dovana yra ir mūsų Tėvynės laisvės ir nepriklausomybės atgavimas 1990 metais. Į šias mūsų tautos Velykas palydėjo „Lietuvos Katalikų Bažnyčios kronikos“ žygis. Tai drąsus laisvės balsas, išsiveržęs gūžiais sovietmečio metais. Šiomet minime „Kronikos“ išleidimo 50 metų jubiliejų. Su dėkingumu gerajam Dievui prisimename drąsius jos leidėjus, bendradarbius, platintojus, o ypač jos pirmąjį redaktorių ir ilgametį Kauno arkivyskupijos ganytoją kardinolą Sigitą Tamkevičių SJ; be to, šiomis Velykų dienomis dėkojame Dievui už kardinolo Sigito kunigiškosios tarnystės 60 metų jubiliejų.

Toliau melskimės ir už mūsų brolius bei seseris Ukrainoje. Tegul Viešpats padovanoja šiai tautai Prisikėlimo džiaugsmą!

Su Šv. Velykomis brangieji! Tegul Jūs, Jūsų šeimos, mūsų Tėvynė ir pasaulis naujai pradžiunga ta džiaugsminga žinia: „Kristus prisikėlė, iš tikrųjų prisikėlė!“

+Kęstutis Kėvalas